

Sygn. akt IV CNP 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w T.
z dnia 16 stycznia 2012 r.,
w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko Przedsiębiorstwu Budowlanemu N. Spółce z o.o. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,

1) odrzuca skargę;

**2) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2012 r. Sąd Okręgowy w T. w wyniku apelacji strony pozwanej zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji zasądzający od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 49 486,84 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu i oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku powód wskazał, że spełnia ona warunek formalny określony w art. 424⁵ § 5 k.p.c., gdyż zaskarżone orzeczenie nie podlega kontroli kasacyjnej i jego zmiana nie jest możliwa w drodze innych środków prawnych, bowiem nie zachodzą podstawy nieważności ani restytucyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wykazanie istnienia konstrukcyjnej przesłanki skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 5 (błędnie określonej przez skarżącego jako przesłanka wskazana w art. 424⁵ § 5 k.p.c.), wymaga wykazania - w wyczerpującym i wszechstronnym wywodzie prawnym - że wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżący musi zatem wykazać (a nie tylko „wskazać”, „stwierdzić”, „przytoczyć”, czy „uwiarygodnić”), że nie istniały i nie istnieją żadne środki prawne pozwalające na wzruszenie zaskarżonego prawomocnego orzeczenia. Wymaga to przedstawienia wszystkich możliwych środków służących wzruszeniu prawomocnego orzeczenia i wykazania w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że nie mógł i nie może z nich skorzystać (porównaj między innymi postanowienia z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140 i z dnia 16 kwietnia 2014 r. IV CNP 65/13, niepubl.).

Nie spełnia tego wymagania lakoniczne stwierdzenie powoda, że zaskarżone orzeczenie nie podlega kontroli kasacyjnej i jego zmiana w drodze innych środków prawnych

nie jest możliwa, gdyż nie zachodzą podstawy nieważności ani restytucyjne. Skarżący nie wskazał wszystkich istniejących środków służących wzruszeniu

prawomocnego orzeczenia ani nie przedstawił żadnego wyводу prawnego wskazującego przyczyny, z powodu których nie mógł ze środków tych skorzystać. Nie wykazał zatem istnienia przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. przesłanki konstrukcyjnej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Biorąc to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 odrzucił skargę.

Wniosek strony pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania skargowego został oddalony zarówno dlatego, że złożono go w piśmie nie będącym odpowiedzią na skargę, gdyż wniesionym po terminie przewidzianym w art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 424¹² k.p.c., a zatem nie wywołującym żadnych skutków prawnych związanych z wniesieniem odpowiedzi na skargę, w tym skutku w postaci możliwości żądania kosztów postępowania skargowego, jak również dlatego, że wniosek dotyczy tylko sytuacji oddalenia skargi. Nie obejmuje zatem żądania zasądzenia kosztów w razie wydania przez Sąd Najwyższy innych orzeczeń, w tym orzeczenia, które zapadło w sprawie, o odrzuceniu skargi.